

А дощ уже зайшовся від плачу...

Наталія Горішна

А дощ уже зайшовся від плачу,
І я собі поплакати дозволю.
Свої печалі всі не полічу,
Та є найбільша –серце у неволі.
Як при дорозі кущики бузку,
Коли цвіли – здавались чистим дивом.
Обламані стоять несправедливо,
А випускають парость боязку.
Отак і я: ламай, коханий, рви –
Тобі мій цвіт останнього зрікання.
Хай згодом віршем плоть моя кровить,
Плачу́ і плачу в осені кохання.
Перед тобою суть моя нага
(В обох уже посріблилися чола.)
Я від любові, як від батога,
Здригаюсь нині, як здригалась вчора.